

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการตีความของศาลปกครองสูงสุดให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดต้องอุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ก่อนการฟ้องคดีต่อศาลปกครองว่า การตีความดังกล่าวถูกต้องตรงตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 หรือไม่

จากผลการศึกษาดังกล่าวจะเห็นว่า เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ไม่ประสงค์ให้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวก่อนการฟ้องคดีต่อศาลปกครองเนื่องจากได้มีการกำหนดขั้นตอนการควบคุมตรวจสอบการออกคำสั่งดังกล่าวไว้แล้ว โดยให้กรุงเทพมหานครส่งสำนวนการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไปให้กระทรวงการคลังและหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเพื่อตรวจสอบก่อนออกคำสั่ง ดังนั้นในกรณีที่ตีความให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดต้องอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั้น จึงเป็นไปได้ยากที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองและผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์จะพิจารณาไปในทางที่เพิกถอนหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากได้ออกคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังและหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย การตีความให้ต้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวก่อนการฟ้องคดีต่อศาลปกครองจึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย และไม่ได้มีผลเป็นการเยียวยาภายในฝ่ายปกครอง แต่กลับเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ถูกบังคับตามคำสั่งดังกล่าวฟ้องคดีล่าช้าออกไป ทั้งไม่ได้เป็นการลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลแต่อย่างใด

ผลจากการศึกษาวิจัยดังกล่าว ผู้เขียนจึงเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ให้เจ้าหน้าที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้ โดยไม่ต้องอุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก่อน และข้อ 19 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 โดยกำหนดให้แจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลพร้อมกับอายุความฟ้องคดีให้ทราบด้วย

The purpose of this thesis is to study the appropriateness of the judgment of the Supreme Administrative Court which requires officials who have committed a wrongful act to appeal against the administrative act, claiming compensation in accordance with section 12 of the Act on Liability for Wrongful Acts by Officials of A.D. 1996, whether they are in compliance with the objective of the said act or not.

Based on this study, it is found that the objective of the Act on Liability for Wrongful Acts by Officials of A.D. 1996 and the Regulation of the Office of the Prime Minister relating to Liability for Wrongful Acts by Officials of A.D. 1996 do not require officials who have committed a wrongful act to

appeal to the Administrative Court against the administrative ruling in such cases. In accordance with the Act and the Regulation, there are procedures for rechecking and reviewing before an administrative act claiming compensation can be issued. The procedure is that the Bangkok Metropolitan Administration submits the report within seven days from the date of the ruling to the Ministry of Finance in cases involving a wrongful act against a government agency, and/or to the Interior Minister in cases involving a wrongful act against a third party. After the Ministry of Finance and/or the Interior Minister notifies the BMA of the result of their deliberations, it was formerly the practice to follow the opinion of the Ministry of Finance and/or the Interior Ministry in all cases. Consequently, it is difficult for the relevant official to revoke or amend the administrative act. The requirement to appeal the administrative act to make compensation before filing a case with the Administrative Court has therefore become an obstacle that will delay the resolution of the problem for an official who is the subject of such an order. In addition, such an appeal does not fulfill the objective of allowing the government agency a chance to check and review such an order in a way that would eventually reduce the number of cases filed with the court.

As a result of this research, the writer has proposed several suggestions which can be summarized as follows: there should be an amendment to section 12 of the Act on Liability for Wrongful Acts by Officials of A.D. 1996, stipulating that any official who is ordered to make restitution has the right to file a case with the Administrative Court without lodging an appeal beforehand. Furthermore, section 19 of the Regulation of the Office of the Prime Minister relating to Liability for Wrongful Acts by Officials of A.D. 1996 should be amended by stipulating the right to file and prescription for filing a case with the Administrative Court.